

LBRIS

We know
books

ELLA CAREY

CASTELUL

de lângă

LAC

Traducere din limba engleză
ANA-MARIA GONȚEA

LITERA

București

CAPITOLUL 1

San Francisco, 2010

Hotărârea a fost luată în cafeneaua italiană de pe strada Chestnut. După aceea, Anna se întrebase dacă părerea ei contase în vreun fel. Lumea de dincolo de masa de la fereastră se transformase într-un vârtej indescifrabil. Nu mai era sigură decât de un singur lucru: schimbarea era pe cale să se producă, și nu oricum, ci cu viteză.

Mintea ei era asaltată de întrebări, însă dintre toate ieșea în evidență una: De ce în ziua aceea? De ce în dimineața aceea?

Se trezise ca de obicei, își pusese uniforma neagră, obișnuită de lucru și una dintre eșarfele preferate ale mamei ei, își udase grădina, îndepărtase frunzele moarte de pe trandafiri, ba chiar plătise și câteva facturi înainte de a ieși din casă. Nimic neobișnuit.

Acum, pe trotuarul spre care dădea fereastra, treceau în ambele direcții cumpărători care duceau coșuri din nuiele. Era sâmbătă dimineața și traficul era oprit pe strada aglomerată. Nu reușea decât să-l privească fix pe bunicul ei, Max, un bărbat în vârstă de 94 de ani, fără să știe ce să spună.

De s-ar fi întâmplat să o întrebe cineva dacă bunicul i-ar fi putut oferi vreodată revelația pe care tocmai i-o oferise, de bună seamă ar fi zis că persoana aceea era nebună. Max fusese cea mai mare sursă de consecvență și iubire în cei douăzeci și nouă de ani ai ei. Îi era devotată și îi fusese devotată întotdeauna.

Încercase de nenumărate ori să-l provoace să vorbească despre trecut. Și de tot atâtea ori el refuzase să o facă. Fusese un subiect sensibil, pe care Anna știa acum că nu-l putea atinge. Despre care știa că nu poate să pună întrebări. Habar n-avea ce i se întâmplase bunicului de nu dorise niciodată, dar niciodată să vorbească despre el.

Într-o zi, îl găsisese în apartamentul său, ocupat cu tăiatul unor fotografii despre care-i spusese că proveneau din copilăria lui. A avea de gând să le ardă pe toate. Până atunci nu știuse că Max deținea fotografii de vreun fel.

Apoi ridicase privirea și o întrebase cum îi fusese ziua. O diversiune, ca de obicei. O îndepărtare de el. Și clar, de copilăria lui, de tinerețea petrecută în fosta Germanie de Est. Tot ce știa era că familia lui fusese

obligată să fugă în momentul invaziei sovietice, că Max nu se mai întorsese, și că nu voia să vorbească niciodată, dar niciodată despre asta. Trecutul lui mocnise întotdeauna în imaginația Annei. În egală măsură însă îl și respinsese – i se păruse prea derutant, așa că-l abandonase, din respect și de dragul lui Max.

În dimineața aceea, de cum îl văzuse pe Max că se îndrepta în susul străzii, Anna plecase de la teigheaua de sticlă, care se întindea pe lungimea unuia dintre pereții cafenelei. Își croise drum pe lângă toți clienții ei care stăteau la coadă pentru cele treizeci și patru de varietăți de sendvișuri, pentru sortimentele de șuncă de Parma și de brânzeturi italiene – Rocca Reggiano, Parmigiano, Locatelli Pecorinos și Dry Jacks –, care-i aduseseră o oarecare faimă în Pacific Heights, ba chiar în tot orașul San Francisco. Trecu și pe lângă a doua coadă care se formase la produsele ei de panificație artizanală și la delicioasele prăjituri.

Își făcuse mulți clienți fideli, care reveneau mereu pentru amestecul magic de cafea perfecționat de ea. Cafeneaua ei italiană mirosea a cafeaua aceea, precum și a mirodenii, usturoi și a discrete efluvii de vin roșu. Clienții îi spuneau adesea că, dacă închideau ochii, își puteau imagina că sunt la Roma.

Cu o oră înainte de venirea bunicului, pusese unul dintre semnele mici și negre, de loc rezervat, pe masa la care acesta se așeza în diminețile de sâmbătă. Dacă

n-ar fi făcut-o, cineva s-ar fi pus jos să citească ziarele și nu s-ar fi mișcat de acolo ore întregi.

Când îi deschise larg ușa ca el să intre, toate celelalte mese erau deja ocupate. Angajații de la teague se aflau într-un du-te-vino continuu, iar cafeneaua zumzăia de pălăvrăgeala reconfortantă a dimineții de sâmbătă.

Îl conduse pe Max prin mulțime, ghidându-i brațul subțire cu o mână. Apoi îl așează la masă și se asigură că scaunul stătea în poziție perfectă, înainte să se ducă să-i prepare cafeaua.

Cass, partenera de afaceri a Annei, se ivi lângă ea.

– Pot să vă țin azi companie? Am mare nevoie să petrec un pic de timp cu Max.

– Ei bine, surâse Anna în timp ce-și scotea șorțul negru, poate că ai nevoie de un bărbat născut în 1930. Ce idee! Ai putea călători oricând în timp.

– Da, da, răspunse Cass.

Câțiva cârlionți scăpaseră încercării de a-i ține strânși într-un coc. În ziua aceea, părul lui Cass era roșu. Săptămâna următoare, ar fi putut fi mov. Indiferent de săptămână, Cass spera să cunoască un bărbat.

Anna era recunoscătoare pentru fiecare săptămână în care nu o făcea.

Dintr-un borcan de sticlă scoase un biscuit moale din făină de migdale pentru Max, și-l puse pe o farfurie. Simți că prietena ei o privea. Un bărbat absolut superb tocmai intrase în cafenea. Arăta de parcă-și

petrecea tot timpul în sala de fitness, iar tricoul lui alb scotea în evidență cei mai încântători bicepsi.

– Lasă-mă, mormăi Anna în timp ce-și ridică rapid privirea către prietena ei.

– Povestea asta devine un pic ridicolă, Anna, șopti Cass. Au trecut șase ani. Prea mulți.

– Ca să vezi! răspuse Anna, apoi îi zâmbi femeii care urma la rând.

După zece minute, îl pupa pe obraz pe bunicul ei, lua loc lângă el și Cass, își sprijinea spatele de scaun și-și întindea picioarele obosite. Își examinează balerini negri pe care-i purta zi de zi. Erau lustruiți; arătau bine. Trase de fusta conică, pe care o purta sub șorțul negru și care se ridicase ușor sub bluza neagră. Părul ei lung, de culoare închisă, era strâns într-o coadă de cal și-i evidenția ochii căprui, migdalați.

– Am adus asta, zise Max împingând pe masă un ziar.

Cass se aplecă înspre Anna și citi peste umărul ei.

– Un apartament în stil Belle Époque¹, în Paris, abandonat timp de șaptezeci de ani? Fascinant. Imaginează-ți câte fantome!

Anna se încruntă privind fotografiile din ziar. Un Mickey Mouse decolorat se sprijinea de un struț împăiat peste al cărui biet spate rigid atârna un șal cu model. Într-o fotografie se vedea un salonaș învechit,

---

¹ Epoca dintre sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul Primului Război Mondial, perioadă marcată de progrese sociale, economice, tehnologice și politice (n.red.)

al cărui tapet se desprindea în fâșii lungi. O alta prezenta o măsuță veche de toaletă, cu flaconașe din sticlă șlefuită în care se aflau rămășițele unor parfumuri de demult.

Nu-și putea însă desprinde privirea de pe ultima fotografie. În ea se afla un tablou cu o femeie. Părul ei închis la culoare era răvășit, iar fața îi era întoarsă într-o parte. Deși era elegantă și frumoasă, avea și ceva erotic. Rochia fusese pictată cu tușe atât de fine încât femeia părea diafană, dintr-o altă lume.

- Apartamentul era..., începu Max să spună, apoi făcu o pauză. Era plin de frumusețe odată.

Vocea lui avea inflexiuni care aminteau de vechiul Hollywood, îngemănate cu ușorul lui accent european. Împrumuta solemnitate tuturor vorbelor pe care le spunea.

Desigur, ceea ce Max voia să spună era că apartamentul *trebuie* să fi fost frumos odinioară. Anna îi zâmbi și adoptă o expresie pe care o afișa deseori zilele acelea în prezența bunicului ei. Cu o tresărire, resimți o tristețe interioară când se gândi la vârsta lui înaintată.

- Vezi, de asta vreau eu să merg la Paris, comentă Cass. Lucrurile astea nu le vedem niciodată aici. Dacă aș putea-o duce pe Anna acolo, poate că i-aș găsi un bărbat. E exact ce-i trebuie. Nu crezi, Max?

- Un concediu ar fi minunat, răspunse Max. Dacă Anna și-ar permite vreodată să lase în urmă trecutul.

LBRIS

We know
books

Anna aproape că se înecă cu cafea.

– Mă scuzați... sunt lângă voi! comentă ea amuzată.

Max părea să stea pe gânduri și cele două așteptară.

– Draga mea Anna, nu te-am rugat să faci nimic pentru mine în ultima vreme.

– Dacă prin asta vrei să spui că nu m-ai rugat nimic *niciodată...*

– Nu te grăbi cu vorbele, spuse el cu o voce mai blândă.

Era ușor să și-l imagineze cum fusese odată: fermecător, tânăr, cu părul blond pieptănat către spate și cu ochii albaștri strălucitori, mândri. Bunica Annei ținuse fotografia de nuntă pe scrinul din casa ei. Anna o luase deseori în mână, întorcând-o de pe o parte pe alta.

Cass îl cercetă cu privirea.

– Da, Max, spune.

– Anna, tu n-ai fost *niciodată* în Berlin, se lansă el.

– Nu, zise ea și în stomac i se formă un nod.

Max se aplecă și scoase o bucată de hârtie din geanta de piele care era așezată pe jos, la picioarele lui. Până și Cass rămăsese tăcută în timp ce el despătura hârtia și o întindea cu atenție pe masă cu degetele lui noduroase. Anna așeză ceștile de cafea și farfuriile una peste alta și le dădu deoparte; abia observă când apărură un angajat și le luă.

Pe hârtia îngălbenită de vreme se afla planul interior al unei clădiri. Anna parcurse cu privirea rândurile

de încăperi, toate aliniate în cerneală de culoare sepia. Pe fundal era schițată o ilustrație estompată a clădirii înfățișate pe plan. Turnulețe elegante și încântătoare ferestre cu zăbrele sugerau frumusețe, dincolo de diagrama prozaică.

Anna îl privi țintă.

– Schloss Siegel, zise Max în timp ce privirile li se intersectau.

– Vai! Cass se aplecă înspre hârtia veche, netezind pergamentul cu vârfurile degetelor. Ai luat asta dintr-un magazin de antichități, Max?

– Nu tocmai.

Anna rămase tăcută.

Max își înclină capul și împinse hârtia spre ea, invitând-o să se uite bine. Anna studie planșa. La parter se afla un vestibul imens. Un set de uși cu două canaturi se deschideau către o încăpere numită „salon de muzică“, care ducea la rândul său spre o terasă cu vedere la parcul cu propriul lac.

Încăperile care se deschideau în vestibul erau marcate toate cu același scris de mână: fumoar, cameră de biliard, bibliotecă, toaletă pentru femei, camere de oaspeți, sufragerie mică și sufragerie mare, birouri, camerele lacheilor, camere individuale pentru valeți, ba chiar și o cameră pentru argintărie. La al doilea etaj, deasupra salonului, se aflau câteva dormitoare mari, precum și coridoare care duceau către încăperi mai mici marcate „pentru servitoare“.

– Am lăsat ceva acolo, știi, zise Max.

Anna ridică privirea. Ochii ei se intersectară cu ai lui Max.

– Ceva de valoare, continuă el.

– Poftim? șopti Anna.

– M-ai auzit, draga mea. A fost... o altă viață.

Max fusese întotdeauna deschis cu privire la viața lui din America – cum ajunsese în San Francisco în anii '50, obținuse o diplomă în economie și lucrase din greu să-și construiască propria societate de investiții. Se căsătorise cu bunica americană a Annei, Jean, și avuseseră o căsătorie care păruse tolerabilă. Max nu vorbise despre soția lui de când aceasta murise. Era vorba însă de ceea ce văzuse Anna în timp ce creștea. Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit pentru ea.

– Anna, zise Max cu vocea lui obișnuită, blândă, însă de data aceasta fermă.

Ei îi veni să se ridice în picioare. Își împinse scaunul ca să facă asta, apoi îl trase din nou în față. Era o perioadă în care totul în viața ei mergea ca pe roate. Sentimentul tulbure care i se strecurase în corp deveni și mai pronunțat.

– E vorba și de familia ta, Anna.

Ea inspiră adânc.

– La două ore de Berlin, înspre nord-est, în vechiul Brandenburg – Prusia. Păduri, lacuri, adăugă el și făcu o pauză. Atât de frumoasă... Vechea mea casă.

Privirea ei reveni la plan și îl studie mai repede de data asta: douăzeci și șase de camere la primul etaj, douăzeci și patru la al doilea; scări care duceau în jos la un alt nivel. Cu o săgeată erau marcate bucătăria și camera de spălat vase – fără subsol, dar cu o serie de spații pentru pod. Deci patru etaje. Când se simțea copleșită, creierul i se refugia mereu în universul numerelor. Logica nu o trăda niciodată – și, cel mai important, era întotdeauna, dar întotdeauna prezentă.

– Vreau să te întorci acolo pentru mine, Anna. Vreau să găsești ceea ce am lăsat în urmă.

Voia ca ea să meargă acolo? La casa aceea de lângă lac... *Schloss*, cum îi spusese el?

– Vai! Cass se sprijini cu spatele de scaun și lăsa să-i scape una dintre şuierăturile ei obișnuite. Ți-am spus eu că aveam nevoie de o doză de Max. Nu-i așa? Ești un romantic, zise și se aplecă înspre el. Ce vrei să faci? Spune-ne! E exact ceea ce îi trebuie Annei, știi. Te pricepi.

Anna scutură din cap.

– Îmi pare rău. Nu cred că te înțeleg. Vrei să merg în Germania? Să recuperez ceva ce ai lăsat tu... când?

– În iunie 1940. Mă cam grăbeam.

Anna își sprijini spatele de scaun.

– Cele mai bune lucruri în viață sunt nebunești, draga mea, să știi. Se petrec instinctiv. Încă nu ai înțelegerea acestui lucru... Însă, în timp, o vei avea. Acolo se află magia. Iar asta, draga mea, îți lipsește ție din viață.

– Poftim?

Anna nu știa ce să spună. Max nu vorbise niciodată așa. Nu simțise niciodată o astfel de insistență presantă în vocea lui.

– Cât de adevărat! Cass bătu ușor și repetat cu pumnul în masă. Bravo, Max! E exact așa cum spui.

– Stai așa, spuse Anna. Vrei să spui că ai crescut într-un castel din fosta Germanie de Est, că vrei să mă duc acolo, singură, să caut ceva ce ai lăsat acum șaptezeci de ani? Am înțeles bine?

Max îi susținu privirea.

Nu avu nevoie de nimic în plus pentru confirmare.

– Dar prin castelul ăsta trebuie să fi trecut zeci de oameni – probabil că sovieticii l-au folosit pentru operațiuni militare sau ca spital. Și poate e locuit de o familie acum. Bunicule, sunt sigură că știi că nu există nici o posibilitate ca lucrurile pe care le-ai lăsat în urmă să fie tot acolo. Mi-ar părea rău să te văd dezamăgit. Mai ales acum. Iar eu mă simt zdruncinată de asta, zise ea și se uită din nou fix la plan.

Se lăsă tăcerea.

– Este foarte posibil să fie încă acolo, spuse el într-un sfârșit.

– O, fii serioasă, Anna! Cass se ridică în picioare. Nu poți să refuzi!

– Dar nici nu pot să fug la Berlin pur și simplu! Se întoarse către bunicul ei. Și nu-mi place să te las singur. În orice caz, cum ți-a venit ideea asta nebunească?

Din cauza apartamentului abandonat din Paris? Pentru că e clar o situație năstrușnică. Nu cred că te aștepti ca... lucrurile tale să fie și ele acolo, rămase neatînse atâția ani...

Max își sprijini antebrațele pe masă.

Anna oftă.

- Am întrebări. Atât de multe întrebări, bunicule. În primul rând, ce vrei să recuperezi? În al doilea rând, nu am putea pur și simplu să le scriem proprietarilor și să-i rugăm să ne trimită orice ai vrea tu înapoi? Sunt convinsă că am putea găsi un mod mai simplu de a face asta. Și, în al treilea rând, trebuie să vorbim despre asta. Te rog...

- Ai putea lipsi luni la rând și afacerea tot ar merge, comentă Cass. Merge ca pe roate. Pot coordona totul de una singură.

- Deci am de-a face cu o conspirație.

- Nu, nu-i așa, vorbiră Cass și Max într-un glas.

Anna dorea să-și treacă degetele peste fiecare detaliu și să parcurgă fiecare încăpere de pe planul pe care îl avea în față. Minte ei dorea să-și imagineze tot locul - să-l delimiteze. Un castel? Cine locuia acolo în acel moment? Cum o fi fost copilăria bunicului? Vrusese dintotdeauna să știe asta și avea nevoie să discute serios cu el. Nu avea ce face doar cu aceste indicii ambigue. Să-i ceară să plece și să aducă ceva? Ce însemna asta? De ce în acel moment?

LBRIS

We know
books

– Va trebui să vorbim despre asta mai târziu, spuse ea cu blândețe.

Trebuia să se întoarcă la lucru. Frustrarea i se combina cu o dorință arzătoare de a ști totul.

Când Max răspunse, vocea lui sună ferm.

– Știi că ai vrea să mergi, Anna. În viață e bine să-ți urmezi instinctele. Crede-mă, am aflat-o pe pielea mea. N-ar trebui să dai cu piciorul lucrurilor, ocaziilor. Nu atunci când fiecare oscior îți spune ce vrei să faci. Nu lăsa frica să ți se pună în calea fericirii.

Anna îl privi din nou cu intensitate. De unde mai venea și asta? Omul acela nu era Max al ei! Nu reuși decât să clatine din cap.

De la teighea se auzeau voci ridicate. Un client dificil îl muștra pe unul dintre angajați. Anna se ridică în picioare.

– Pe mai târziu, îi zise ea bunicului, apoi se aplecă și-l pupă pe obraz.

Când Anna intră în apartamentul lui Max în acea seară, acesta stătea așezat în fotoliul lui preferat. Anna se forțase să se concentreze toată după-amiaza asupra muncii, însă mintea îi zbura mereu în altă parte.

Voia să găsească cheia care deschidea trecutul lui Max. De ani de zile își dorise să o afle. Însă cum ar putea ea să se descurce cu organizarea a ceea ce-i ceruse? Ceva ascuns undeva în casa în care el copilărise? Oare la ce se gândea?

LBRIS

We know
books

- Va trebui să vorbim despre asta mai târziu, spuse ea cu blândețe.

Trebuia să se întoarcă la lucru. Frustrarea i se combina cu o dorință arzătoare de a ști totul.

Când Max răspunse, vocea lui sună ferm.

- Știi că ai vrea să mergi, Anna. În viață e bine să-ți urmezi instinctele. Crede-mă, am aflat-o pe pielea mea. N-ar trebui să dai cu piciorul lucrurilor, ocaziilor. Nu atunci când fiecare oscior îți spune ce vrei să faci. Nu lăsa frica să ți se pună în calea fericirii.

Anna îl privi din nou cu intensitate. De unde mai venea și asta? Omul acela nu era Max al ei! Nu reuși decât să clatine din cap.

De la teighea se auzeau voci ridicate. Un client dificil îl muștra pe unul dintre angajați. Anna se ridică în picioare.

- Pe mai târziu, îi zise ea bunicului, apoi se aplecă și-l pupă pe obraz.

Când Anna intră în apartamentul lui Max în acea seară, acesta stătea așezat în fotoliul lui preferat. Anna se forțase să se concentreze toată după-amiaza asupra muncii, însă mintea îi zbură mereu în altă parte.

Voia să găsească cheia care deschidea trecutul lui Max. De ani de zile își dorise să o afle. Însă cum ar putea ea să se descurce cu organizarea a ceea ce-i ceruse? Ceva ascuns undeva în casa în care el copilărise? Oare la ce se gândea?

În după-amiaza aceea încercase să arunce pe furiș o privire pe internet în pauzele dintre perioadele aglomerate de la cafenea. Îi trebuiseră doar câteva secunde să găsească online o serie de fotografii vechi ale castelului, făcute pe vremea în care acesta era deținut de familia lui Max. Reuși cu greu să se smulgă de imaginile frumoasei clădiri vechi când fu nevoită să revină la lucru. Cu toate acestea, fotografiile alb-negru îi rămaseră în minte mult timp după ce oprise computerul.

Imaginile erau mai mult decât grăitoare. Erau uluitoare, o captivau și o făceau să se simtă atrasă de misterul copilăriei bunicului ei mai mult ca niciodată. În pofida detaliilor opulente – turnulețe și șiruri de lucarne –, clădirea părea mai degrabă o casă decât un castel.

Singurele informații pe care le putuse găsi online îi arătau că Schloss Siegel aparținuse familiei Albrecht până la ocupația sovietică. Nimic în plus. Absolut deloc. Locuia cineva acolo? Anna căută hoteluri în regiune. Nimic. Muzee? Nu era nici muzeu.

Îl pupă pe bunicul ei pe creștet și-și continuă drumul prin micuța cameră de zi, deschizând punga de hârtie în care adusese masa lui de seară. Scoase un recipient cu lasagna, o salată și o felie din prăjitura specială cu măr și caramel pe care avea să o încălzească și să i-o dea la desert. Îl urmări cu privirea pe Max în timp ce se ocupa de încălzirea mâncării în